

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 2. 1. 2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2019, č. j. OAM-492/LE-BA02-BA04-PS-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2020, č. j. 17 A 4/2020 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policejní hlídka (OPKPE) Nymburk dne 2. 12. 2019 při vykládce nákladního vozu zjistila, že v nákladním prostoru kamionu se ukrývají čtyři osoby neznámé totožnosti a původu, přičemž jednou z nich byl žalobce. Osoby u sebe neměly žádné doklady totožnosti. Byly zajištěny a eskortovány na služebnu Praha Karlín. Dne 2. 12. 2019 převzal

žalobce oznámení o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění. Dne 4. 12. 2019 byl žalobce rozhodnutím Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) za účelem správního vyhoštění. Žalobu proti tomuto rozhodnutí

Krajský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 21. 1. 2020, č. j. 45 A 20/2019 – 33, zamítl. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozhodnutí zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 2 Azs 41/2020-38.

[2] Ze spisu vyplývá, že dne 8. 12. 2019 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu se zdůvodněním, že má rodinné problémy související s dědictvím, v důsledku čehož mu jeho bratranci vyhrožují smrtí.

[3] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“) byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) a 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Doba zajištění byla stanovena do 27. 3. 2020. Žalovaný dospěl k závěru, že se u žalobce lze oprávněně domnívat, že požádal o mezinárodní ochranu s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv mohl o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve.

[4] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Plzni v záhlaví označeným rozsudkem zamítl (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“). Ztotožnil se se závěry žalovaného, že uložení zvláštních opatření by bylo v případě žalobce neúčinné. Žalovaný správně posoudil, že tomu nasvědčuje zejména vědomé nerespektování právního řádu České republiky ze strany žalobce a zcela účelové jednání spočívající v žádosti o mezinárodní ochranu teprve poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění. Z postupu žalobce nelze rozumně předpokládat, že by v průběhu správního řízení své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu. O mezinárodní ochranu mohl požádat žalobce již v polovině listopadu 2019 v Řecku, přes které dle své výpovědi cestoval. V České republice měl možnost neprodleně požádat o udělení mezinárodní ochrany, avšak učinil tak až ve chvíli, kdy jej policie zajistila za účelem realizace správního vyhoštění. Podle krajského soudu žalovaný shromáždil dostatek informací o pobytové historii žalobce na území ČR a EU. Nemožnost uložit alternativní opatření v tomto případě vyplývá i z okolností nasvědčujících účelovosti jednání žalobce. Skutková zjištění jsou ve svém celku dostačující pro závěr, že mírnější opatření by byla neúčinná, jelikož by nevedla k zabezpečení účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Napadené rozhodnutí není postaveno na zavádějících závěrech či zjevných nesprávnostech, je dostatečně odůvodněné a přezkoumatelné.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy obecně vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro

tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

[6] V kasační stížnosti stěžovatel namítá, že krajský soud stejně jako žalovaný posoudil využitelnost zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu zjevně nesprávně. Žalovaný na základě téhož argumentu odůvodnil zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu i nemožnost využití zvláštních opatření. Toto posouzení krajský soud aproboval. Stěžovatel uvádí, že se na území České republiky ocitl poprvé a provinil se pouze svým nelegálním pobytem, neprojevil neúctu k právnímu řádu. Není proto důvod zasahovat do jeho osobní svobody. Podle čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU by mělo být zajištění výjimečné v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění. Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je primárně třeba využít zvláštních opatření. Z logiky věci důvody zajištění nemohou být totožné s důvody znemožňujícími využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný je povinen se při odůvodnění nemožnosti využití zvláštních opatření individuálně vypořádat se všemi klíčovými prvky pobytové historie stěžovatele. Stěžovatel nepopírá, že o mezinárodní ochranu požádal v reakci na své zajištění, avšak z nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu nelze vyvozovat, že by byl nespolehlivou osobou, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu může být cizinec zbaven svobody zajištěním pouze, může-li být s ohledem na posouzení každé konkrétní situace výkon rozhodnutí o navrácení formou vyhoštění ohrožen jednáním dotčené osoby. Snahou je minimalizovat omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění. V případě stěžovatele je zřejmé, že podal svou žádost o mezinárodní ochranu sekundárně z důvodu zamezení realizaci správního vyhoštění, avšak neexistují důvody domnívat se, že by neplnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Je připraven spolupracovat s příslušnými orgány. Nemá ani důvod vycestovat z České republiky, jelikož tím by minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a nevyhnul by se ani vrácení do České republiky podle principů dublinského systému. Není tedy důvod pochybovat, že by stěžovatel řádně plnil své povinnosti.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že napadený rozsudek i napadené rozhodnutí byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatel byl zajištěn v souladu se zákonem o azylu. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z čeho vycházel, jakým způsobem podklady hodnotil a k jakým závěrům dospěl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Předmětem řízení v nyní projednávané věci není otázka důvodnosti stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu, ale otázka zákonnosti jeho zajištění, a proto nebylo potřebné zabývat se přijatelností kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 1 Azs 110/2017 – 42, a ze dne 20. 4. 2017, č. j. 9 Azs 314/2016 – 44, či ze dne 16. 1. 2014, č. j. 2 Azs 10/2013 – 62).

[10] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[11] Jádrem kasační stížnosti je otázka, zda byl správný závěr krajského soudu, že žalovaný v rozhodnutí o zajištění stěžovatele správně posoudil právní otázku, zda jsou dány objektivní okolnosti, které zakládají oprávněné důvody se domnívat, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je účelová a není možné v případě stěžovatele uložit zvláštní opatření. Tuto kasační námitku lze kvalifikovat jako námitku nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení mající za následek nezákonnost rozsudku. Kasační námitku lze tedy podřadit pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoli písm. b) téhož ustanovení, jak uvedl stěžovatel.

[12] Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může žalovaný „[v] případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění [...], nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“

[13] Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu „[s]e zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.“

[14] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „[M]inisterstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“

[15] Úvodem je třeba zdůraznit, že zajištění podle zákona o azylu představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

[16] Z výše citovaných ustanovení dále vyplývá, že podmínkou rozhodnutí o zajištění podle § 46a odst. 1 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a

nelze-li na základě individuálního posouzení daného případu účinně uplatnit mírnější donucovací opatření. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1 zákona o azylu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.

[17] Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu Nejvyšší správní soud dále uvádí, že je namístě důsledně zohlednit pobytovou historii žadatele. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodů zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016 - 48). Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS). Zároveň je třeba dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti.

[18] V případě stěžovatele žalovaný odůvodnil účelovost podání žádosti o mezinárodní ochranu tím, že stěžovatel přicestoval na území České republiky skrytý v návěsu nákladního automobilu ze Srbska, kam dojel přes Řecko a Turecko, za což zaplatil řádově tisíce EUR. Jeho cílem bylo Německo. Minimálně tedy cestoval přes dva další státy EU. Žádost o mezinárodní ochranu však podal až ve chvíli, kdy byl v České republice zajištěn policií za účelem realizace správního vyhoštění.

[19] Žalovaný dále uvedl, že stěžovatel v minulosti zcela vědomě porušoval právní řády členských států Evropské unie. Ze správního spisu vyplývá, že cestoval pomocí převaděčů za úplatu, aniž by byl držitelem platného víza či jiného oprávnění k pobytu a cestovního dokladu. Cestovní pas ukrýl v Turecku, když jej pronásledovala policie. Stěžovatel podle rozhodnutí o zajištění podle zákona o pobytu cizinců a podle pohovoru ke své žádosti o mezinárodní ochranu vypověděl, že v Pákistánu, kde žije celá jeho rodina, má dvě manželky, s nimiž má deset dětí. V Evropské unii nemá nikoho. Z Pákistánu odcestoval z rodinných důvodů. Jeho bratranec mu kvůli majetkovým sporům vyhrožuje smrtí. Jiné nebezpečí mu ve státě původu nehrozí. Tyto problémy již v minulosti řešil přesídlením do oblasti Pandžáb, kde žádné problémy se svými bratranci neměl. Neměl tam však trvalou práci, a proto se vrátil. Právní spory s jeho bratranci probíhají již 20 let. Ohledně majetkových sporů se bezvysledně obracel na několik úřadů. Místo svého bydliště považuje za nebezpečnou oblast, jelikož tam v roce 2013 skončila válka s Talibánem, kterého se lidé stále obávají. Českou republiku má za bezpečnou zemi a rád by na jejím území zůstal, cílovou destinací však bylo Německo. Na území České republiky nemá žádné závazky a nemá zde na nic a nikoho vazby. Uvedl, že si není vědom žádné překážky bránící mu ve vycestování. Má obavy, že by ho rodina nepřijala zpět, jelikož už nemá žádné finanční prostředky.

[20] Krajský soud i žalovaný proto správně posoudili, že stěžovatel měl bezpochyby možnost o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve, jelikož cestoval na území schengenského prostoru přes několik členských států. Z výpovědi stěžovatele nevyplynula žádná azylově relevantní skutečnost, která by mu nebyla známa už před jeho zajištěním, popřípadě okolnost, jež by stěžovateli bránila v podání žádosti o mezinárodní ochranu. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se údajné obavy stěžovatele o život objevily až v okamžiku zajištění na území České republiky. Sám naopak v kasační stížnosti uvádí, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal, alespoň sekundárně, aby zamezil realizaci správního vyhoštění.

[21] Krajský soud i žalovaný proto dostatečně zvažili individuální osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Správně tak dospěli k závěru, že se jedná o žádost podanou účelově.

[22] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s posouzením žalovaného a krajského soudu ve vztahu k nemožnosti aplikovat mírnější zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný správně poukázal na to, že stěžovatel přicestoval na území České republiky nelegálně bez oprávnění k pobytu a cestovních dokladů. Jak vyplývá ze správního spisu, využil k tomu za úplatu převaděče. Ačkoliv stěžovatel nemařil výkon žádného dřívějšího rozhodnutí o vyhoštění, nejsou na základě skutečností vyplývajících ze spisu žádné pochyby o tom, že stěžovatel nerespektoval právní řád České republiky a dalších členských států Evropské unie. Cílem stěžovatele bylo podle jeho tvrzení Německo. Lze se proto domnívat, že by pravděpodobně pokračoval v cestě tam i v případě, že by mu bylo uloženo zvláštní opatření.

[23] V tomto kontextu také nelze přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by krajský soud či dříve žalovaný rezignovali na posouzení jednotlivých individuálních (specifických) okolností daného případu, popřípadě užili „paušalizovaný“ postup hodnocení. Jak krajský soud, tak i žalovaný se v odůvodnění svých rozhodnutí zabývali veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, a to včetně osobních, majetkových a rodinných poměrů tak, jak vyplývaly ze spisu v době vydání napadeného rozhodnutí.

[24] Nejvyšší správní soud dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že popsané skutkové okolnosti významně oslabují důvěru ve stěžovatele a zakládají pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření. Důvodnou obavu lze mít s ohledem na výše uvedené i ve vztahu k efektivnímu vedení správního řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a na ně případně navazujícího řízení o správním vyhoštění.

[25] Ačkoliv žalovaný ne zcela jednoznačně v odůvodnění oddělil své úvahy o naplnění podmínek pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, je srozumitelné, jaké individuální okolnosti na straně stěžovatele v napadeném rozhodnutí vedly k jednotlivým závěrům. To, že žalovaný z velké části vyloučil uložení některého ze zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě shledal splněné podmínky pro zajištění stěžovatele, proto samo o sobě není

nezákonné, respektoval-li zásadu individualizace (srov. přiměřeně též úvahy rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřené v bodech 36 a 37 usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38, č. 3559/2017 Sb. NSS). Právě vědomé protiprávní jednání stěžovatele a jeho zjevně účelový postup ve věci žádosti o mezinárodní ochranu se totiž ve vztahu ke zkoumané otázce, tj. možnosti aplikace zvláštního opatření, jeví jako zcela zásadní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 6 Azs 163/2018 - 29).

[26] Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zvažoval uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu, vzhledem k dosavadnímu chování stěžovatele zde existovaly oprávněné důvody se domnívat, že by povinnosti uložené mu ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o azylu nebyly dodržovány a stěžovatel by se opětovně uchýlil k nelegálnímu pobytu a cestování do zvolené cílové země. Jak správně posoudil krajský soud, nemění na tom nic ani stěžovatelovo tvrzení vznesené pak i v kasační stížnosti, že není jeho úmyslem mařit výkon rozhodnutí a že nechce vycestovat do Německa, jelikož by tím minimalizoval možnosti získat mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud považuje shora popsané skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření v konkrétním případě stěžovatele dostatečně účinná. Souhlasí tedy s názorem krajského soudu, že žalovaný aplikoval § 47 zákona o azylu správně.

[27] Na základě všech těchto okolností Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu a žalovanému, že o zajištění stěžovatele bylo rozhodnuto na základě zcela objektivních okolností spočívajících v jeho předchozím jednání, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikатурním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění namísto uložení mírnějších opatření (viz již dříve uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu). Krajský soud nepochybil, aproboval-li napadené rozhodnutí žalovaného.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[30] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 8. 1. 2020, č. j. 17 A 4/2020 - 17, ustanoven zástupcem advokát JUDr. Ing. Jakub Backa. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát [§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud určil odměnu advokáta částkou 6.200 Kč za dva úkony právní služby (podání kasační stížnosti a porada s klientem přesahující jednu hodinu) a dále přiznal 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů

za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 6.800 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se mu přiznaná odměna zvyšuje o 21 % čítajících výši této daně na konečných 8 228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku na účet, který uvedl ve svém podání.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2020

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu